

Братство

Богуна

ДУХ! ВОЛЯ!

БОРОТЬБА!

2 стор.

Унікальний рекорд богунської "СТУГНИ" зберігається досі

3 стор.

Чи можна так: молитися на ЗСУ і обминати ТЦК?

4 стор.

Імперія яхів – над прірвою загибелі!

ЗНАМЕНО, ЗДОБУТЕ В БОЯХ, КЛИЧЕ ДО ПЕРЕМОГИ!

16 березня 2024-го року відбулася церемонія передачі бойового прапора Першої окремої бригади спеціального призначення ЗСУ імені Івана Богуна. Колишній командир бригади полковник Олег Умінський передав бойове знамено очолюваної ним бригади новопризначеному комбригу полковнику Володимирі Білоку.

Сама по собі церемонія передачі Бойового Прапора бригади проходила за встановленою процедурою, яка передбачена виключно статутними вимогами передачі бойового

знамена військової частини за присутності почесної варти. Однак змістовно такий церемоніал має дуже важливе, навіть у символічному розумінні, значення для подальшої історії бригади. Адже бойовий прапор, вручений Першій окремій бригаді спеціального призначення ім. Богуна Президентом України та Верховним головнокомандувачем Володимиром Зеленським у День захисників та захисниць України 1 жовтня 2023-го року, засвідчив видатні здобутки "богунців" у боях проти російських агресорів - загарбників. З перших місяців масштабного вторгнення військ агресора в Україну, підрозділи новоствореної у

березні 2022-го року Першої окремої бригади спеціального призначення ім. Богуна проявили героїзм, високу виучку та відзначились у багатьох боях, сумлінно і доблесно виконуючи бойові завдання командування ЗСУ. Кривий Ріг і Попасна, Вугледарська ТЕЦ і острів Зміїний, визволення Харківщини та участь у Херсонській операції, бої під Бахмутом та багатомісячні протистояння із ворогом у Серебрянському лісі - це ті ділянки протистояння із ворогом, у яких підрозділи бригади імені Богуна виявили героїзм, мужність і витримку, завдаючи ворогові нищівних ударів, знищуючи живу силу і техніку противника. Бойовий пра-

пор Першої окремої бригади спеціального призначення ім. Івана Богуна є символом високого бойового духу, стійкості та героїзму її бійців та командирів, а саме знамено окроплене кров'ю багатьох воїнів - "богунців", які віддали життя за волю та незалежність нашої країни.

Під час церемонії передачі бойового прапора Першої окремої бригади спеціального призначення ім. Івана Богуна полковник О. Ф. Умінський подякував своїм побратимам - однополчанам за доблесну працю, а також побажав новопризначеному командирі підрозділу полковнику В.В.Білоку із честю та гідністю пронести прапор бригади до Перемоги.

Початок 2024-го: на порядку денному – зміни та реорганізація

Сьогодні на календарі – кінець березня 2024-го року. Наша бригада, після дворічного періоду формування, маючи потужний досвід участі у багатьох операціях, отримавши справжній бойовий гарт, тим не менше, зазнає реорганізації. Сьогодні у бригаді відбуваються щоденні зміни і звісно ж, багато хто із тих, хто упродовж двох років незмінно знаходився у складі Першої окремої бригади спеціального призначення імені Івана Богуна, сьогодні може і має право оцінити свій шлях, зробити висновки щодо того бойового шляху, який довелося пройти.

БАТАЛЬЙОН ПІДТРИМКИ "СКЕЛЯ" І ЙОГО ЗВИТЯГА

Про те, як формувався батальйон підтримки, розповідає його перший і незмінний командир підполковник "Клим".

– Потрапити до складу бригади імені Богуна мені допоміг випадок. Тоді, у лютому 2022-го, коли орки почали сунути в Україну ледь не з усіх сторін, я перебував вже на пенсії. Відслуживши майже чверть віку у десантно-штурмових військах, був визнаний непридатним. Було образливо, але що поробиш. Натомість у мене була сім'я, двоє дітей, найменшій взагалі лише декілька років, тому турбот домашніх у мене вистачало. Проте, коли було зрозуміло, що "замес" розпочався неабиякий, я відправив сім'ю за кордон, а сам, якось несподівано і наче раптово, залишився вдома один. У будинку майже нікого із чоловіків не було, тож мені довелося кілька днів усіх заспокоювати, але й водночас охороняти. Проте я не міг сидіти ось так, склавши руки і дивитися на світ із балкону міської квартири. Намагався кудись телефонувати, знаходити старих друзів, однополчан. Якось так вийшло, що у мене "здох" телефон, а поки він підзаряджався, на інший

номер, який був відомий небагатьом моїм друзям, потелефонував колишній мій начальний відділу кадрів полковник Стельмах. Сказав, скільки можна сидіти і відпочивати і запропонував зустрітися. Ось так, 3-го березня 2022-го року, я дізнався про формування Першої окремої бригади спецпризначення, якій вже незабаром присвоїли ім'я Івана Богуна. Ще за кілька днів я приступив до виконання своїх службових обов'язків. Спочатку був призначений старшим офіцером відділу логістики і командиром інженерно-саперної роти. Із того часу цей підрозділ розростався і невдовзі на його базі було сформовано батальйон підтримки у складі Першої окремої бригади спеціального призначення імені Богуна. Як показав досвід, це був дуже правильний шлях і наша бригада першою серед новостворених бригад ЗСУ сформувала свій батальйон підтримки. Вже перші операції, які ми готували у відповідь на введення на територію північних областей України російських військ, були масштабними і завдання із блокування ворожих колон якраз нам і довелося готувати. Але, як потім виявилось, наші масштабні приготування до покрокового знищення противника, зазнали деяких корегувань. Рашисти, отримавши по зубам під Києвом, на підступах до столиці, зрозуміли, що тривалий відступ і намагання певним чином тримати оборону, призведе до втрат, або ще точніше – до їх повного знищення. Скажу відверто, шансів залишитися неушкодженими, або ж взагалі, навіть живими, мали б дуже небагато підрозділів, які були розташовані вздовж лісових доріг. Тому ворог вчинив дуже правильно – кинув техніку, спорядження і дремелу із усіх сил на північ, у напрямку кордону. Але й ми без роботи тоді не залишилися. Наш батальйон, який все ще формувався, було задіяно на розмінуванні території чорнобильської зони, яку рашисти встигли рясно замінувати. Скажу відверто – мінні поля, так звані "ловушки", які залишили після себе перші лавини окупаційної орди, були нескладними, хоча ми були налаштовані на складні схеми, на всілякі

сюрпризи та несподіванки, які у саперів можуть виникати ледь не на порожньому місці. Не можу сказати, що було легко. Хоча нічого складного у розумінні якихось хитрощів технологічного порядку не було, отака простота встановлених мін та фугасів, була незвичною і неабияк втомлювала. Адже наші фахівці, спеці з інших бригад, які були долучені на розмінування величезних площ, які ворог залишав не просто так, а ретельно і всюди мінував, налаштували на складні ситуації, тому ми очікували на новинки, які могли бути в арсеналі ворожих саперів.

Потім, у серпні-вересні 2022-го, була Харківщина, коли підрозділи ЗСУ дуже стрімко почали тиснути на ворожі позиції. Нам якраз довелося дуже потужно там працювати, адже проходи для наших штурмових загонів треба було готувати у багатьох місцях. Притому – дуже швидко. Працювали цілодобово і без будь-яких перерв. Потім на чолі одного із відділень батальйону мені довелося терміново передислокуватися на Херсонщину, де також розпочався наступ сил ЗСУ. Ми вже мали неабиякий досвід, тому працювали швидко і успішно. Де ще побували мої хлопці? А в дуже багатьох місцях. У тому ж Серебрянському лісі, знову ж таки – під Бахмутом. Скрізь ми працювали дуже ретельно, зобуваючи безцінний бойовий досвід. Намагаючись берегти людей. Зазначу, що за

весь час від створення батальйону ми зазнали дуже незначних втрат. Втратили трьох своїх побратимів і ще декількох наших людей поранило. Сказати, що батальйон зміцнів і виріс у суто професійному сенсі – нічого не сказати. Бо насправді це була надмірна бойова одиниця із багатющим досвідом, із загартованими людьми, які розуміли один одного навіть подумки. Мені дуже жалко тих процесів, які відбуваються, коли певні підрозділи висмикуються, передаються до інших частин. Адже батальйон підтримки у нашій бригаді був настільки класно підготовленим і якраз його сила полягала у тому, що люди були згуртовані, випробувані не днями чи навіть місяцями спільної діяльності, бо насправді лік пішов на роки. Розумію, що у війні є певні закони та правила, комусь доводиться пебреходити на іншу ділянку, в іншу частину, але все одно – жаль, бо таке побратимство, загартоване у буднях війни, дорого вартує. Дуже дорого. Наостанок, хочу згадати про таку собі "Звитягу" батальйону "Скеля", яку ми спільно напрацювали, як родову ознаку нашого підрозділу. Кожен, хто був з нами ці два роки, хто виконував неймовірно складні завдання, хто мужнів, хто разом із нами радів і сумував, пам'ятатимуть слова нашої "Звитяги". Вона ще довго нагадуватиме про наш дружний, бойовий і згуртований колектив. Вона – з нами і назавжди.

Два "Тигри" – однією "Стугною" – унікальний постріл! І – рекорд!

Про розрахунок ПТРК "Стугна-П" знають не лише у Першій бригаді спецпризначення імені Богуна. Командир розрахунку, вже легендарний і добре відомий "МАК", розповідає про ті бої, з якими "Стугни" розпочинали наводити на підрозділи противника справжній жах. "Мак" розповідає про унікальну "серію" найвдаліших влучань, якими очолюваний ним розрахунок відзначився упродовж лише одного тижня. Та де там за тиждень! За чотири дні розрахунок "МАКа" щодня знищував по два – три "бетери", а на додачу ще й по танку. Щоправда в один із таких днів полювання "Стугна" розрахунку із назвою "Чорний тюльпан" нищила лише танки. Але не один, і не два, а – три! І це – за один день! А потім, наче задля підсумку вдалого полювання, ПТРК українського виробництва взагалі продемонструвала справжнє і досі небачене диво: однією ракетою "Стугна" вразила два броньованих автомобілі "Тигри". Один "Тигр" був спалений відразу, а інший – пошкоджений і знищений дотла трохи згодом.

Проте "МАК", розповідаючи про той досі неперевершений рекорд зі знищення ворожої техніки за чотири дні поспіль, каже, що навіть не знищений чи спалений ворожий танк, або "бетер" викликає у нього радість та задоволення від зразково виконаної роботи. За два роки свого бойового шляху "МАК" згадає про найкращі свої хвилини тоді, коли, "повертаючись із бойового виходу, бачиш усіх своїх побратимів цілими і з живим поглядом, який випромінює впевненість, підтримку і допомагає жити так, щоб і завтра знову була насага йти і знищувати ворога". "Палаючі кацапи у танках – то таке щось звичне, а ось погляд друга, з яким ти поряд у найважчих передрягах, то незабутнє, то найближче і найрідніше", – каже "МАК". І як не погодитися із людиною, яка пройшла все, бачила не лише знищені ворожі танки, але й відчувала втрати у колі своїх побратимів. Ось він – шлях війни, те, що залишиться з нами назавжди!

ОЛЕКСАНДР ("Байрактар"): "У БРИГАДІ ЗАЛИШАЮ ЧАСТИНУ СВОЄЇ ДУШІ"

Командир роти розвідки Олександр Єфімчук (псевдо "Байрактар") спілкувався з нами всього три, від сили – п'ять хвилин.

Відчувалося хвилювання чоловіка, для якого бригада імені Богуна стала не просто підрозділом, де він служив і виконував бойові завдання. "У мене тут залишається велика частина не просто життя, а душі", – каже "Байрактар". – Інакше у нас просто бути не може, бо стільки багато хлопців зі справді світлими душами ніколи разом не бачив і не відчував такого єднання, відчуття взаємодопомоги і підтримки одне одного. На жаль, не всі з них сьогодні живі й здорові, але пам'ять про тих, хто розумів, чому він сюди прийшов, хто зазнав дуже тяжких випробувань, повневір'я і втрат, у мене залишиться на все життя. Думаю, що не лише у мене. Як воно буде надалі – побачимо, бо ми сьогодні переживаємо не дуже приємний процес реорганізації та перетур-

бації, яке називають оновленням бригади. Але для мене та, наша "богунська" бригада, і зокрема моя рота розвідки – то найдорожче, найрідніше, що ось тут, на війні, може бути взагалі".

На запитання, чи пам'ятає "Байрактар" свої перші дні у складі бригади, яка щойно з'явилася у складі ЗСУ, той відповів дуже вичерпно і конкретно: "Звісно ж, пам'ятатю той перший весняний день 2022-го року. Всюди "двіжуха", народ із військоматів направляють у військові частини. Я приходжу до Житомирського муздраттеатру, знайомлюсь із керівництвом поки що мені невідомої військової частини. За військовим факхом я "ребівець" і пам'ятаю свою першу зустріч із командуванням нової бригади. Олег Умінський, Володимир Білюк, керівник розвідувального напрямку Ткачук. Ось мої перші зустрічі і перші враження. Далі була конкретна, відповідальна, навіть звитязна робота, про яку ще хтось колись розповість. Перше, що хочу сказати, що ми виконували свою ратну роботу дуже кваліфіковано і майже завжди – вдало і ефективно. За два роки у підрозділах роти розвідки сформувалися справжні "профі" своєї справи, які ні в чому перед ворогом не поступалися, а більше того – виконували поставлені перед розвідниками завдання на совість. Нинішні наші реалії спонукають мене більше до сумних роздумів, але я вже точно знаю, що на війні трапляється всілякого. Проте щиро вірю в те, що бригада ім.Богуна ще покаже себе із найкращого боку, а тому вірю у новий розквіт нашої бригади. Переконалий також, що ті традиції людяності, братерства і побратимства, які у нас були не просто словами, будуть збережені. Дай Бог на снаги, терпіння і перемоги!"

ВETERАН БОГУНСЬКОЇ БРИГАДИ ВІДТЕПЕР НАВЧАЄ ОСВІТЯН

Валерій Воробійов був одним із перших добровольців із числа офіцерів запасу, які вже за два-три дні після початку масштабного вторгнення в Україну військ агресора-рашиста, рушив до військомату.

Проблеми зі здоров'ям, які призвели у мирний час до відставки, у березні 2022-го залишилися поза увагою лікарів. А вже за три тижні, ще у тому ж таки березні 2022-го, майор В.М.Воробійов у складі першого, сформованого у бригаді імені Богуна 515-го батальйону, вирушив на схід у район виконання бойових завдань. Уже у березні, а потім і в квітні 2022-го року, батальйон отримав перші бойові хрещення. З тих пір бойовий шлях Валерія Воробійова пролягав ледь не по всьому периметру російсько-українського фронту. Але восени 2023-го року проблеми зі здоров'ям знову нагадали про себе і, вже після перенесеної операції, Валерію довелося все ж таки звільнитися із війська. Але воїн – богунець зі строю не вибув: нині Валерій Миколайович Воробійов працює методистом Житомирського обласного інституту післядипломної освіти. "Практично увесь свій час проводжу практичні заняття для вчителів та педагогів, які викладають у школах предмет "Захист Вітчизни" і займаються патріотичним вихованням учнівської молоді, – каже Валерій. – Головний напрям моєї діяльності – показати модернізований підхід до змісту навчального матеріалу, який сьогодні вкрай актуальний і вимагає досконалого опанування. Насамперед вимагають змістовного вдосконалення, а по суті справжньої модернізації заняття із надання першої домедичної допомоги. Не буду пояснювати чому, бо люди й самі чудово розуміють потребу у тому, аби знати і вміти надавати ефективну допомогу при пораненнях, враженнях, переломах і т.д. Що ще важливо? У школах, ліцей, училищах і навіть вузах необхідно створити повноцінні кабінети із належним наочним обладнанням, аби учні та студенти могли не лише чути чи уявляти, але й бачити експонати, прилади, обладнання, яке має застосування при наданні першої домедичної допомоги. Значного оновлення навчального арсеналу вимагає комплекс знань із протимінної та противібухової безпеки, бо життя показало дещо інші пріоритети у ставленні до загроз вибухового характеру. Поки що може зазначити, що роботи у цьому напрямку в Україні справді багато і сьогодні бракує не лише розуміння того, чого саме навчати, але й не вистачає кваліфікованих кадрів ну й, звісно ж, навчального обладнання. Тому я тут, бо це також дуже потрібно і зрушувати ситуацію на краще треба вже сьогодні"

Таємний козир путіна: Юрій Гудименко про наслідки теракту у "Крокусі" для України

Про те, що сталося ввечері 22 березня 2024-го року в одному із розважально-концертних залів підмосковного міста Красногорськ, знає сьогодні чи не увесь світ. Однак про те, що саме задумав кремлівський "цар" владімір путін, коли давав "добро" на здійснення свого чергового терористичного акту, говорять різне.

Громадський діяч, один із засновників політичної партії "Демократична Сокира", а із весни 2022-го року сапер 130-го батальйону територіальної оборони України 36-літній Юрій Гудименко зауважив, що українці чомусь і досі вірять, що рашистський "вождь" путлер має якийсь таємний козир у війні. Він наголосив, що росія вже показала нам майже все зло, на яке спроможна.

А ЯК ЦЕ ТАК: МОЛИШСЯ НА ЗСУ, АЛЕ НЕ НАВИДИШ ТЦК?

Пост Головнокомандувача Сухопутних військ ЗСУ генерал-лейтенанта Олександра Павлюка щойно з'явився на його сторінці у Facebook, як тут же викликає великий резонанс. Потім – розголос і навіть певний ажіотаж. Хоча минуло всього декілька днів і про пост по суті другого за значимістю генерала ЗСУ, вже забули. А дехто, як це у нас часто буває, про нього взагалі нічого не чув. А дарма, про це варто прочитати.

Вищий пілотаж мистецтва війни – зруйнувати замисли ворога і завдати йому поразки, навіть не застосовуючи свого війська в бою.

І судячи з останніх місяців, росіяни дуже вправно користуються кращими давньокитайськими настановами із ведення війни. А деякі наші співгромадяни, на жаль, втратили розуміння, що їхні дії та публічні вислови перетворились на потужну зброю в руках ворога. Який не полишає і ніколи не полишить свого прагнення знищити Україну.

Згадаймо, що у нас, в Україні писали й поширювали усі ЗМІ два роки тому і порівняймо з тим, що зараз. Від черг до ТЦК і мемів "як служити – то всі хворі, а як воювати – то всі здорові", ми дійшли до цькування військових з ТЦК та моральної підтримки ухиляння від захисту України.

Два роки тому (ще не маючи й десятої долі сьогоднішніх засобів ППО, озброєння та досвіду повномасштабної війни!) ми чудово розуміли, як важливо зірвати мобілізацію на росії. Тішилися кожному підпаленому там військомату, раділи чергам їхніх ухилянтів, що панічно тікали, ламаючи прикордонні турнікети, до Грузії та Казахстану.

З тодішньої єдності та згуртованості наш простір новин та обговорень так скотився (а точніше, оскотинився!) не без допомоги наших чудових блогерів та вільних медіа. В стрічках новин безліч репортажів про "нешасних потопельників у

"У росіян не залишилося жодного козиря, крім ядерної зброї, тому не потрібно шукати якісь потаємні причини чи мотиви, навіщо Кремлю був потрібен теракт у Підмосков'ї", – зазначає громадський діяч Юрій Гудименко.

"Після полум'яного концерту у "Крокусі" (місто Красногорськ) багато людей висловлювалися про те, що це ж постановка, це ж спеціально, і тепер путлер як зробить щось, і буде нам ще важче. Я хочу зафіксувати не те, що Путін зробив (бо він якраз нічого не зробив і майже добу ховався). Я хочу зафіксувати цей страх нашого суспільства", – каже Юрій Гудименко.

Військовий зауважив, що дехто із українців досі вважає, що у Росії залишився якийсь таємний козир, і потрібен лише привід, щоб його розіграти.

"Козир є, він не таємний, називається "ядерна зброя". Все інше – не козирі, а звичайні карти. Та і цей, судячи з різкого зменшення згадок про нього) Кремлем вже не вважається за козир", – вважає Гудименко.

Він зауважує, що Росії не потрібні були жодні теракти, аби:

- почати повномасштабну війну у лютому 2022 року;
- зробити різанину у Бучі та інших українських містах;
- проголосити попередню мобілізацію у вересні 2022 року і загнати до війська май-

же 60 тисяч "зеків" з усієї "рашки";

– обстріляти ДніпроГЕС у Запоріжжі за добу до розстрілу людей у "Крокусі";

"Єдина реальна загроза для нас була б, якби вони дійсно заморочилися над провокацією, щоб відвернути від нас підтримку союзників. Але тоді б стрільці бігали по "Крокусу" у найкращих українських вишиванках із козацькими оселедцями і криками "Слава Бандері!". Бо росіяни не вміють робити красиво. Просто не вміють і все.

А, зрештою, і нам, українцям, а ще більше – всіляким європейцям, треба перестати боятися їх таким страхом, який паралізує. Який, ясна річ, не допомагає нам виживати. Страх це природно і нормально, але наш страх має бути продуктивний. Страх, що додає сил, а не забирає", – зазначає ветеран.

Юрій Гудименко наголосив, що Росія вже показала нам майже все зло, на яке спроможна.

"Ми маємо взяти це зло, перерахувати, облікувати і спитати у орків сторицею. І нехай наш страх допомагає цьому.

– Якщо тобі страшно? Задонат! Хоча б сто гривень, а краще – двісті!

– Можливо тобі страшно? Тоді до ТЦК! І -мобілізуйся!

– Якщо й досі страшно? Здай кров для поранених!

Дай страху стати твоєю зброєю. Не дай йому влади над тобою", – радить військо-вий.

А ЯКЩО ПАНДЕМІЯ? ТОДІ – ОНЛАЙН!

Сьогодні у арсеналі учнів та студентів більшості шкіл, ліцеїв, гімназій і університетів України широко практикуються так звані дистанційні методи навчальної діяльності.

Усім зрозумілі причини такого переходу із режиму "офлайн" до режиму "онлайн", коли безпосередній контакт учня (студента) із викладачем у межах однієї аудиторії видається неможливим через низку об'єктивних причин. Найпершою такою причиною є карантинні заходи у період поширення пандемії та епідемії так званих сезонних захворювань. Колектив Київського військового ліцею ім. Івана Богуна у цьому стосунку також перебуває на рівні сучасних вимог та критеріїв щодо організації навчального процесу. Кожен ліцей, перебуваючи поза навчальними класами чи аудиторіями, має можливість займатися у дистанційному ("онлайн") форматі. Зазвичай під час дистанційних занять вдома або у гуртожитку, ліцейці в онлайн-форматі опрацьовують теоретичний матеріал: дивляться відеолекції педагогів, читають довідниковий матеріал, виконують запропоновані тренувальні вправи та тести.

Для організації навчання використовуються наступні засоби (платформи): ZOOM, Google Classroom, Google Meet, освітня платформа "На урок". У ліцеї розроблена та широко застосовується система контролю якості знань та перевірки рівня засвоєння навчального матеріалу, де особлива увага звертається на тематичні завдання, які ліцейці виконували у дистанційному форматі.

Тисі" чи загони "бойових гуцулів".

Натомість матеріали щодо роботи ТЦК, особливостей проходження військової служби, про систему рекрутингу та взагалі щодо необхідності виконання військового обов'язку – майже відсутні. Цікавість видань до таких тем не спостерігається. Звернення від медіа задля роз'яснення цих питань – одиничні. Не вийде зробити кричущий заголовок? Цільова аудиторія ховатиме очі?

Окрема тема – ставлення до військово-службовців ТЦК. Сьогодні ТЦК та їх роти охорони в більшості укомплектовані військовослужбовцями, що втратили здоров'я на війні та визнані непридатними до проходження служби в бойових частинах. Як дійшло до того, що до цих людей, які пройшли пекло, стало прийнятним ставитись як до ворогів і називати "людоловами"?

Чому в усіх матеріалах про "неправомірні дії ТЦК" свідомо опускається найголовніший акцент: неправомірною передусім є відмова чоловіків від свого конституційного обов'язку – захисту України?

Вже не кажучи про те, що всі кадри на кшталт "пакування в бус" принципово (!) не містять, що саме в поведінці героїв матеріалу призвело до таких наслідків.

В різних соцмережах: YouTube, Facebook або tik-tok безліч відео з вивраним з контексту змістом. Нам часто дорікають: "ви самі винні, ви не змінюєтесь!" Це не так. Ми змінюємося, ми бачимо і наші недоліки і щодня працюємо, щоб ставати кращими, більш зрозумілими! Попереду велика робота, і без вашої допомоги нам буде набагато важче! Адже тільки разом ми зможемо вистояти перед цією навалою і врешті-решт перемогти!

Розбий союзи ворога, розділи його бойові порядки – вчить давньокитайська стратегія війни. Протиставлення армії цивільним – один з її пунктів.

Тож перш ніж поділитись "кричущим сюжетом про порушення прав" та тяжку долю "бідоласних ухилянтів", варто запитати себе: кому це насправді допомагає перемогти у війні?

Точно що не Україні.

Загибель імперії яхів

Нове очищення Миру Землі від темної яви, або Апокаліпсис нового часу, предки, Рахмани, Рахмани-Арїї, Характерники, бачили як енерго-польовий процес, в якому відбудеться загибель зрадників православного світогляду, які стали на захист антисвіту і темної яви, брехунів, що прикриваються псевдоправослав'ям та слов'яноподібністю. Такими є представники колись світлого народу, якого наші предки називали яхами (яхветом). Тисячі років тому яхвет захопився темною ритуалістикою та чорною магією, а згодом створив антилюдську імперію, яка краде і нищить слов'янське до нині.

У своїх писаннях давні православні Отці-Рахмани не раз згадували клопіт з яхами-ягами, яких щиро намагались навчити шанувати православний світогляд та жити в Праві, яких попереджали про небезпеку темних окультизмів гадкадського штибу. Натомість еліти яхів-ягів ігнорували належну духовну гігієну, руйнуючи у такий спосіб світлість свого людського єства. Вони проявляли інтерес до темної магії та окультизму практик, постійно породжуючи конфлікти у своєму оточенні, зазіхаючи на надбання сусідів, найперше слов'ян.

Починаючи з 3 тисячоліття до н.е. керівна верхівка яхів-ягів стала таємно сповідувати гадкадську ідеологію, яка ширилась з окультизмів центрів Середньої Азії, особливо в період діяльності там чорного мага та воїтеля Одина (Одіна, Вотана, Водіна).

Разом з іншими магами, з військом, Один здійснив великий похід Каспієм та Волгою до Північної Європи, де заклад основи однізму (одінства). Під час цього походу у Прикаспі та на Поволжі виникли схожі осередки окультизму. У яхів вони набули форми яхветизму.

В яхветизмі сформувався свій пантеон темних божев, серед яких яхівський батько Кошій, яхівська мати Баба Яга/Яха, та велика кількість іншого темного і нечистого.

Про проблеми давніх Отців-Рахманів з яхами, які з Північно-Східного Прикаспію та Південного Приуралля почали невеликими загонами переселялись у напрямку слов'ян, можна ознайомитись в інтернет-статтях:

- "ВІЙНИ ПРОТИ СЛОВ'ЯНСЬКОГО СВІТОГЛЯДУ";
- "ВОРОГ ЯКИЙ ЗАВЖДИ МАСКУВАВСЯ ПІД ДРУГА";
- "ІСТОРИЧНІ РЕКОНСТРУКЦІЇ В ГІБРИДНІЙ ВІЙНІ ПРОТИ УКРАЇНИ";
- "МЕХАНІЗМИ ТРАНСФОРМАЦІЇ ТА ДУХОВНОГО ПАДІННЯ ЛЮДЕЙ - ЗАСТЕРЕЖЕННЯ ПРЕДКІВ".

В кінці 1-го тисячоліття до н.е. такі ковові загоны яхів-ягів намагались осісти в місцях переправ на берегах Дніпра та Вісли. Вони клянуться Першій Трояні слов'ян відкинути вчення яхветизму та повернутися до віри у Праву та Творця, бути добрими сусідами слов'янським родам, а згодом теж стати слов'янами.

Ці дві групи яхів слов'янським оточенням названі так - варяги на Дніпрі (вої-

вничі яги) та ляхи на Віслі (лукаві яхи). Скоро вони відходять від даних Рахманам обіцянок і починають колотити ситуацію в Дулібії, а надалі і в державі Рось. Слов'янська влада постійно гасить агресивні ви-ступи яхів.

Так тривало допоки з Північно-Східного Прикаспію, в 13 столітті, у час нашестя Батия на Верхне Поволжя, а далі і на землі Росі, не прийшло підкріплення - головні сили яхів, відомі нам як татари (ті що тнуть/нищать арійське/православне).

У 13-15 століттях яхи-татари, разом з яхами-варягами та духовними зрадниками з роду Рюриковичів (як то Олександр Невський), на землях угро-фіннів сформували своє регіональне гніздо - Московський улус Золотої Орди, далі Московське царство.

У 14-15 століттях ці яхи-варяги-татари-московити приклали усіх можливих зусиль щоби потопити у крові всіх своїх сусідів (угро-фіннів) та приєднати їх землі до Московії. Зростання Московії не залишилися непоміченими у Сараї, столиці Золотої Орди, і стало приводом для конфліктів. З часом Сарай втратив своє значення і центром ординських яхів стала Москва.

Вже у 15-16 століттях в Московії починається новий, ідеологічний процес - свідоме фальшування давніх Рахманських літописів, вкрадених у сусідніх слов'ян.

Ці велесовичні літописи були переписані на кирилично-візантійський лад. Розгорнулася підготовка до експансії Московії на територію Великого Князівства Литовського та Волині-України (інтернет-стаття "ДАВНЬОРУСЬКІ ЛІТОПИСИ - ЦЕ ФАЛШИВКИ 15-16 СТОЛІТТЯ!").

На початку 18 століття, зусиллями Петра I та його масонських покровителів з Заходу, за підтримки колаборантів з Гетьманщини (магнатів, шляхти, попівства), намічена розбудова яхівської імперії. У 1721 році царом оголошується Російська імперія. Відбувається нахабне привласнення Петром I назви та спадку праукраїнської держави Рось.

Імперське утворення яхів на століття вперед стає головною антислов'янською, антиправославною, антиукраїнською силою Східної Європи (дивись інтернет-статтю "СПОТВОРЕНА ПРАВДА - МАГНАТСЬКЕ ЛІТОПИСАННЯ ЧАСІВ ПРОМОСЬКОВСЬКОЇ ГЕТЬМАНЩИНИ").

Базовими принципами імперської експансії яхів, на українців та слов'ян Європи, стають:

- а) Підступність - нагле порушення угод з народами, яким яхи пропонують "дружбу" та "мир", нищенням їх самоуправління;

- б) Колаборація - ідеологічна обробка еліт поневолених народів, їх підкуп, залучення, вбивство, перетворення на прислужників імперії;

- в) Гребіж - привласнення вкраденого у підкорених народів, їх духовної та культурної спадщини.

Досягнувши за триста років можливої межі свого зростання, вичерптавши яхівську мотивацію та ідеологічний ресурс, на початку ХХ століття імперія яхів дійшла до певної межі.

Під тиском обставин вона поринула у період чвар та потрясінь, які тривали понад сотню років. Загальню послідовність періодів існування імперії яхів можна подати так:

- 1 етап - царський період, від Петра I до Миколи II (поч. 18 - поч. 20 ст.);

ПАЛАЮЧИЙ КРЕМЛЬ - ПРОРОЧА КАРТИНА, ЯКА ВІЩУЄ ЗАГИБЕЛЬ ІМПЕРІЇ ЯХІВ

- 2 етап - радянський період (від 1922 р. до 1991 р.);

- 3 етап - ельцинсько-путінський період (від 1991 р. і до нині).

Сьогодні імперія яхів входить в новий етап - період стагнації. Такий викликовий Апокаліпсисом, який волею Неба веде імперію яхів, нині Російську Федерацію, до повного краху.

Про вплив Апокаліпсису, Потопу та Армогедону на процес розвалу імперії яхів (через ліквідацію темної яви) читайте у статтях, які знайдете в інтернеті:

- "ПРАВОСЛАВНИЙ СВІТОГЛЯД ПРО БОРОТЬБУ ЗІ ЗЛОМ";
- "АРМОГЕДОН - ВПЛИВ АРІЇВ НА ХІД ПЛАНЕТАРНИХ ЗМІН";
- "ПОТОП - ГОЛОВНИЙ ЗАСІБ АПОКАЛІПСИСУ".

То як буде проходити загибель імперії яхів? Яка послідовність процесу? Які обставини впливатимуть на хід подій?

ІМПЕРІЯ ЯХІВ ВТРАТИТЬ ВСІ РЕСУРСИ ТЕМНОЇ ЯВИ ДЛЯ СВОГО ІСНУВАННЯ

Розуміючи, що Апокаліпсис та Потоп - це поступова, планомерна енерго-польова ліквідація темної яви, в якій окультизм у формі яхветизму ("русько-міра", рашизму) займає важливе місце, процеси розвалу імперії яхів наростатимуть досить швидко.

Через польові зміни у носіїв "русько-міра" та рашизму атрофуватиметься логіка мислення, просідатиме енергетика атману, руйнуватиметься здоров'я, виникатимуть недуги та хвороби (таке стосуватиметься не тільки яхів, а і більшості агресивних нелюдів планети).

Слід зауважити, що ознаками руйнування темної яви вже нині є наступні явища:

- А) Зростання недовіри до агресивних нелюдів через їх нахабство, мстливість, гонор;

- Б) Втрати елітами нелюдів розсудливості та логічності (оглупіння);

- В) Поширення нелюдами очевидної, неприкритої брехні, непорядності.

Отці-Рахмани минулого ще у давні часи вказували на певну послідовність розпаду імперій, яка є притаманною для більшості з них. На завершальній стадії розпад імперій матиме три етапи, які можна описати як: ослаблення - брунькування - конфлікування.

В залежності від обставин, для яхівсь-

кої імперії такий розпад може зайняти від одного до трьох років. Хоча самі етапи розпаду їх імперії матимуть загальноствановлені ознаки.

- Ослаблення, як процес, який стосуватиметься центральної влади імперії, яка буде утримувати репресивний режим, але рано чи пізно стикнеться з незадоволенням місцевих владних утворень;

- Брунькування, як процес, який стосуватиметься спроб обособлення найбільш потужних місцевих утворень імперії (старих і новостворених), у спробах досягнення ними незалежності;

- Конфлікування, як процес, який стосуватиметься збільшення рівня протистоянь суб'єктів імперії та центру, суб'єктів між собою, що остаточно розвалить імперію яхів.

ГОЛОВНІ ІМПЕРСЬКІ МІСТА ЯХІВ З ЧАСОМ БУДУТЬ ЗЛИДЕННИМИ ТА ПОКИНУТИМИ

Останній етап, конфлікування, змусить здорові сили планети здійснювати контроль території розвалені імперії застосовуючи миротворче, військово-політичне втручання, охорону певних територій. У вирі планетарних змін (через події Апокаліпсису) це стане необхідністю!

То які висновки напрашуються зі сказаного? Що маємо зрозуміти?

Такі висновки визначені Рахманами минулого:

1. Загибель імперії яхів буде першою великою очевидною зміною в низьці подій Апокаліпсису і станеться у відносно короткий час (1-3 роки від обезсилення яхів);

2. На території, де була імперія яхів, постане потреба у військово-політичному втручанні зовнішніх миротворчих сил, з метою збереження планетарного миру.

І на останок...

Отці-Рахмани, ще в 7-8 століттях, говорили про те, що яхи не здатні на високу духовність та не хочуть просвітлюватися. Еліти яхів глибоко вироджені та ведуть яхів до загибелі.

Нині прийшов час розплати за той біль, який яхи вчинили усім слов'янам, усьому світлому планетарному людству, усій Праві та Небу.

Предки попереджали, що Боже покарання яхам буде невідворотнім.

Бо такою є воля Творця!

Підготував Валентин ДЕМ'ЯНОВ

